

kteřá sama za sebe jednala, mezi níž a společenstvem nebylo spojitosti a že závazky této skupiny proti bance nelze pokládati za závazky společenstva. Naproti tomu tvrdila žalující banka, že t. zv. »nákupní skupina« byla jen přípravným výborem společenstva, který obstarával nákup a prodej surovin pro všechny členy, a zastávala názor, který udržuje ještě v dovolání, že nikoli »nákupní skupina«, nýbrž společenstvo bylo podmětem, který sklad surovin měl a který v úvěrní poměr s bankou vstoupil a že valné hromady toto jednání mlčky schválily. Takto chce žalující banka patrně vyjádřiti, že to, co podnikla t. zv. »nákupní skupina«, zavazovalo společenstvo. Že tento názor není správný, bylo vyloženo již shora pod čís. 1. a 2. Nákupní skupina nemohla svým usnesením a jednáním nahrazovati usnesení a jednání, které podle stanov příslušelo jen valnému shromáždění. Usneslo-li se valné shromáždění dne 31. ledna 1920 na založení nákupního společenstva, pověřivši při tom představenstvo vypracováním stanov, bylo společenstvo tímto usnesením vázáno jen potud, pokud to bylo usneseno, ale nikoli dále, zejména nebylo vázáno tím, co nějaká bez usnesení valné hromady se utvořivši »nákupní skupina« prováděla. Jestliže — jak nižší soudy zjistily — k založení zamýšleného nákupního společenstva vůbec nedošlo a nebylo k tomu opatřeno ani potřebné schválení zemské politické správy, jak jest to v § 20 stanov předepsáno, stalo se dotýčné usnesení valné hromady vůbec bezpředmětným a nemá pro tento spor a pro otázku jedině rozhodnou, zda žalované společenstvo uzavřelo se žalující bankou platnou smlouvu o zápůjčku, žádné váhy.

Čís. 7141.

Manželským dětem přísluší proti rodičům nárok na zaopatření. Rolnický syn obeznaný se všemi hospodářskými pracemi a mající trvalou obživu, odpovídající jeho znalostem a schopnostem při hospodářství, nemůže se domáhati na rodičích poskytnutí přiměřeného peníze, za nějž by si mohl koupiti hospodářství nebo se na hospodářství přiženiti.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv I 1345/26.)

Žalobce, rolnický syn, domáhal se na své manželské matce zaplacení 25.000 Kč z důvodu zaopatření. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Nárok proti žalované matce na »zaopatření« zaplacením 25.000 Kč opírá žalobce, odvolává se na ustanovení §§ 139, 148, 166 obč. zák. o tvrzení, že od svých rodičů byl určen pouze k pracím jako čeledín a proto že byl vyučen pouze za čeledína, že nyní, jsa 29 roků stár, má právo si založiti svou vlastní domácnost a svou vlastní existenci a že může toto právo uplatniti toliko zakoupením hospodářství nebo přiženiti se do takového podniku. Zákon ukládá rodičům kromě povinnosti dotační, t. j. povinnosti dáti vdávajícím se dcerám věno přiměřené jejich stavu a jmění a synům z téhož důvodu poskytnouti přiměřenou výbavu (§§ 1220, 1231 obč. zák.) jedině povinnost vyživovací (§ 139 obč. zák.), t. j. povinnost opatřiti

dětem přiměřenou výživu nebo je, jak ustanovují §§ 166—168 obč. zák., zaopatřiti, t. j. nésti náklady na stravu, ošacení, byt a ostatní životní potřeby, jakož i vyučování (§ 672 obč. zák.) a to způsobem přiměřeným jich stavu a jmění. To vyplývá nepochybně z § 166 obč. zák., jenž také nemanželským dětem, tím více pak manželským přiznává právo žádati na rodičích, by je přiměřeně svému jmění vyživovali, vychovali a zaopatřili. Avšak podle § 141 obč. zák. trvá tato, především otci náležející povinnost pouze tak dlouho, pokud děti se samy nemohou vyživovati. Nebylo tvrzeno, že žalobce jest neschopen výdělku, t. j. že není s to, by si sám opatřil výživu; naopak mluví proti tomu prvním soudem zjištěné poměry žalobce. Z toho vyplývá, že žalobcův nárok na výživu proti matce nepozůstává, poněvadž neprokázal neschopnost k výdělku, a že mu jinak jest odepřiti nárok na zaopatření pro nedostatek jakéhokoliv zákonného podkladu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Co do zamítnutí nároku na zaplacení 25.000 Kč požadovaných žalobcem na žalované jako matce z důvodu zaopatření, nebylo dovolání vyhověno pro jeho neopodstatněnost. Nelze arciž přisvědčiti žalované v tom, že žalobci nepřisluší nárok na zaopatření již proto, že prý manželským dětem zákon nároku na zaopatření proti rodičům nepřiznává. I když se v § 139 obč. zák. výslovně nemluví o povinnosti rodičů k zaopatření manželských dětí, nelze o této povinnosti rodičů oproti manželským dětem pochybovati, neboť plyne jednak z ustanovení § 166 obč. zák., protože se v něm přiznává nárok na zaopatření »také« dětem mimo manželství zrozeným, jednak svědčí o této povinnosti ustanovení §§ 792 a 1220 obč. zák., v nichž se zaopatřovací povinnost rodičů proti dětem výslovně uvádí. Než přes odpadnutí tohoto důvodu, žalovanou proti uznání žalobcova nároku uváděného, nelze žalobci požadované zaopatření a nárok na ně přiznati. Podle žalobcova názoru má nárok proti matce na opatření samostatné existence a, ježto jest vyučen hospodářským pracím a veden byl k hospodářství, má prý z důvodu zaopatření nárok proti matce na opatření samostatné existence v tomto povolání, tedy na poskytnutí přiměřeného peníze, za který by si mohl nějaké hospodářství koupiti nebo se na hospodářství přiženiti. Tento žalobcův názor o zaopatření neodpovídá však zaopatření, jak je míní a rodičům proti dětem ukládá zákon. V úvahu přichází ustanovení § 220 obč. zák. Podle tohoto ustanovení rozumí se zaopatřením stav, poskytující dítěti možnost trvalé obživy. Z tohoto ustanovení nelze dovoditi a neplyne nárok dítěte na samostatné postavení. Jde tudíž nad ustanovení zákona, požaduje-li žalobce pro sebe postavení samostatného hospodáře a žádá-li od matky, by mu je opatřila pokud se týče, by mu poskytla k jeho opatření potřebné prostředky. Žalobce měl by nárok na zaopatření ve smyslu zákona, ale toto zaopatření již má. Jest zjištěno, že žalobce, narozený dne 31. prosince 1896, jest zdravý muž se všemi hospodářskými pracemi obeznalý a že má trvalou obživu odpovídající jeho znalostem

a schopnostem při hospodářství, toho času jako čeledín. Nemůže tedy, maje již zaopatření, další zaopatření na matce žádati a byl se svým nárokem nižšími soudy, najmě odvolacím soudem, právem zamítnut.

Čís. 7142.

Zaměstnanec nemůže se domáhati na zaměstnavateli náhrady škody z důvodu, že ho přihlásil u okresní nemocenské pokladny menším výdělkem, než skutečně měl.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv I 290/27.)

Žalobce, pomocník ve mlýně žalovaného, domáhal se na žalovaném náhrady škody proto, že ho přihlásil u okresní nemocenské pokladny menším výdělkem, nežli jaký ve skutečnosti měl, následkem čehož žalobce v době nemoci ode dne 9. února 1923 do 30. května 1923 a pak zase od 26. června 1925 do 4. března 1926 zařazen byl okresní nemocenskou pokladnou do nižší stupnice podpory, než by byl zařazen, kdyby žalovaný jeho výdělek byl správně oznámil, bral menší podporu denně o 4 Kč a tuto škodu mu prý žalovaný zavinil. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** První soudce přiznal žalobci částečně náhradu, uznav, že se žalovaný dopustil zavinění, nepřihlásiv výdělek žalobce podle pravdy, a že tím žalobci škodu způsobil, než neprávem, poněvadž žalovaný není žalobci povinen náhradou škody. Jest nesporno, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán ve mlýně jako dělník a že proto podle § 1 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. podléhal nemocenskému pojištění podle tohoto zákona, což ostatně uznala sama nemocenská pojišťovna, přijavši jeho přihlášku a vyplácejíc mu v nemoci nemocenskou podporu. Podle § 1 cit. zák. a § 2 a 6 stanov okresní nemocenské pokladny, stal se žalobce členem nemocenské pokladny, jakmile nastoupil práci v jejím obvodu. Podle § 7 zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. a § 8 stanov zařadí se pojištěnci za účelem pojištění podle svého pracovního výdělku ve mzdové třídy a v případě onemocnění, trvá-li nemoc déle tří dnů a nemocný jest výdělkem neschopen, obdrží nemocenskou podporu, jejíž výše řídí se mzdovou třídou. Pro výši nemocenské podpory není rozhodnou přihlášená mzda, nýbrž mzda, jakou dělník skutečně si vydělal, pojištěný jest povinen dle § 28 stanov ihned ohlásiti počátek neschopnosti, načež dle § 29 stanov obdrží nemocenský list s udáním nemocenské podpory a, je-li toho názoru, že má nárok na vyšší nemocenskou podporu, jest na něm, by tuto u nemocenské pokladny uplatňoval a, došlo-li by ke sporu mezi ním a nemocenskou pokladnou o nemocenském nároku, aby dal spor rozhodnutí rozhodčímu soudu nemocenské pokladny (§ 41 druhý odstavec nem. zák.). Zaměstnavatel jest ovšem povinen podle § 31 zák. o nem. pojištění a § 11 a 12 stanov osoby u něho zaměstnané a nemocenskému pojištění podléhající u okresní nemocenské pokladny přihlásiti nejpozději třetího dne po vstupu do zaměstnání a opět je odhlásiti nejpozději